

Kozlík, medvědí česnek, mochna husí, koniklec, štírovec, vlčí mák, orlíček, jestřábník, kandík psí zub, zaječí ocásek

Luční víly ve škole zívaly a podpíraly si brady. „Takhle se nic nenaučíte,“ vrtělo hlavou sluníčko, „víte co? Uděláme si maškarní bál. Zapomeňte na rostliny a zkuste se převléknout za nějaké zvíře.“

Víly okamžitě pookřály. Bude se tancovat, bude legrace.

„Za co půjdu?“ přemýšlela Bledulka. „Už vím! Za běláška.“ Upravila si vílí křídla, ozdobila je bílou barvou a na hlavu připnula tykadla. Nadšeně vyrazila na slavnost.

„No nazdar,“ pozdravila ji Podbělka přestrojená za žluťáška. „Taky tě nenapadlo nic jiného než motýl?“

Na taneční louce bylo motýlů jak naseto.

Sluníčko zabrnkalo na paprsky a oznámilo vílám: „Vyhlašuji soutěž o nejhezčí masku. Pokud vás některá maska zaujme, oznámte ji jako ve škole. Kdo získá nejvíc jedniček, vyhraje duhové lízátko.“

„Nevadí ti, že nevyhrajeme?“ zeptala se Bledulka kamarádky.

„Ani ne. Pojď si zatancovat a potom oznámíme nějaké masky.“

Bledulka si cucla nektaru z kalíšku a rozběhla se za Podbělkou.

„Jé, podívej! víla s chlupatýma ušima. Za co je přestrojená?“

„Že by za medvěda?“

„Nezdá se ti, že nějak smrdí? Takhle smrdí medvědi?“

„Odkdy medvědi smrdí jako česnek?“ ušklíbala se Podbělka.

„Jen hloupé víly nevědí, co je česnek medvědí,“ dodala uličnický.

MEDVĚDÍ
ČESNEK

„Myslím, že česnek medvědí si budu zaručeně pamatovat. Ale masku má mizernou. Dávám čtyřku,“ nakrčila nos Bledulka.

Podbělka se přitočila ke žluté víle s podivnými rukavicemi.

„Máš místo rukou klepeta?“ zeptala se.

„Jasně. A podívej se na můj ocásek krásně zatočený vzhůru. Poznáš moji masku?“

„Krab?“ zkusila si tipnout Bledulka.

„Zatím každý uhodl, že jsem štír,“ dotčeně se zamračila víla.

„A k čemu ty růžky na hlavě?“

„Žlutý kvítek ježatý má štírovník růžkatý,“ zatleskala Podbělka.

„Líbíš se mi. Dávám ti jedničku.“

„Tak maximálně dvojku,“ zahučela Podbělka nespokojeně.

Po chvílce k nim přitancovala další žlutá víla. Nezdálo se, že by na sobě měla masku. „Hele, holky, někde by tu měl být jestřábník a orlíček. Neviděly jste je?“

KANDÍK PSÍ ZUB

ORLÍČEK

JESTŘÁBNÍK

„Jo orlíček? S těmi zobáčky na modré kytce? Tak toho jsem neviděla. Ani nikoho přestrojeného za jestřába. Možná je kandík psí zub odtáhl stranou, aby nemuseli tancovat,“ vrtěla hlavou Bledulka. „A kdo jsi ty?“

„Přece Mochna.“ Víla najednou natáhla ruku, kterou držela schovanou za zády a bolestivě štípla Bledulku do ruky.

„Rukavice je celé tvoje přestrojení?“ šklebila se Podbělka.

MOCHNA

HUSÍ

Mochna se zatočila a štípla ji do lýtka. Teprve teď si Bledulka všimla, že rukavice vypadá jako husí hlava.

„Mochna husí, střelená být musí,“ poklepala si Podbělka na čelo. Pro jistotu couvla, aby ji Mochna znovu neštípla.

„Je to víc husa než Mochna. Pojď pryč,“ odtáhla Bledulka kamarádku o kousek dál.

Něco je pošimralo na noze.

„Kdo nás ruší? Dlouhé uši?“ zachichotala se Podbělka.

ZAJEČÍ
OCÁSEK

„Něco hebkého a šimravého,“ snažila se Bledulka chytit malého lumpíka.

„Nech ho. Zaječí ocásek nechytíš. Raději se podíváme někam jinam.“

Zamířily k podivné modré masce. Obě víly si marně lámaly hlavu, co má představovat.

„Fialový nos ve tvaru tykve? A pavučina na hlavě?“

„Íhahá,“ udělala modrá víla.

KONIKLEC

„Aha. Máš koňskou hlavu?“ váhavě se optala Bledulka. Víla přikývla.

„Proč ji máš zabalenou do pavučiny?“

„Nesehnala jsem klec.“

„Klec? Na co klec? Kůň v kleci?“

„Íhahá,“ přikývla modrá víla, „přihořívá.“

„No jasně! Chlupatej koniklec,“ uhodla Podbělka jako první.

„Copak? Žádný veršík?“ popíchlá ji Bledulka.

Podbělka zašeptala: „Pitomec koniklec. To přece nemůžu vykřikovat nahlas. Urazila by se.“

„Dávám dvojku za bezva nápad,“ řekla Bledulka.

Další maska, která je zaujala, měla delší zahnuté rohy, podivné vousy na bradě a místo rukou kopýtka.

„Nebyla by nápověda?“ loudila Bledulka.

„Meee,“ ozvala se víla. „Jestli nechcete vyléčit, potrkám vás.“

„Kozlík,“ zajásala Bledulka.

„Milují ho kočičky i kořenářky-babičky,“ ocenila převlek Podbělka. Obě víly se shodly na jedničce za povedenou masku.

„Nedáme si doušek nektaru?“ zašilhalá Bledulka k občerstvení.

Podbělka ji následovala a pozdravila se s makovou vílou. Podobně jako ony přišla převlečená za motýla. Nyní však před sebe postrčila sestřenici v nádherně červeném plášti. „Ukaž se jim,“ vyzvala ji.

VLČÍ MÁK

Víla si strhla plášť, natočila ho rubovou stranou k divákům. Přípravenými otvory prostrčila ruce, ozdobené děsivými drápy a zařvala z plných plic: „Uááá, sežeru tě!“ Obrázek vlka na plášti jako by v té chvíli ožil, cenil zuby a drápy divoce hrábly po přihlížejcích vílách.

Bledulka si kecla na zadek a Podbělka upustila kalíšek s nektarem. Příšerně se lekly. Rudá víla se ve vteřině proměnila v šelmu. Její sestřenice se řehotala, až se jí mák vytrásal z makovice.

„Nejdřív něžně mlčí, pak tasí drápy vlčí,“ hekla Podbělka, když se jí vrátila řeč.

„Přesně tak – vlčí mák,“ šibalsky zamrkala víla v rudém a nenápadně schovala vlčí tlapy pod barevným pláštěm.

Nebylo divu, že její maska nakonec zvítězila. Z duhového lízátko olízala červený proužek a...

poslala ho dál.

Každý si líznul,

dřív než skončil bál.

Ilka Pacovská © 13. 8. 2021

Kontrolní otázka: Kolik rostlin se zvířecím jménem se objevilo na bále?